

Claire Ubac

Pentru Séverine, sora mea *forever!*
C. U.

Pentru Anne-Sophie C.
C. A.

LILI, DESIGNER CU ORICE PREȚ!

Christelle Abgrall

Pierre Alran
Moëmal

Claire Ubac îne să le mulțumească următorilor:
Céline Ripoll, Claire Clément, Christine Gourmelen,
Anna Ternon, Esther și Julie.

Kreativ

Capitolul 1 – O surpriză nu foarte plăcută	9
Capitolul 2 – Amicul meu, Buddha	25
Capitolul 3 – Muncind la portofoliu... non-stop!	35
Capitolul 4 – Misiunea numărul 2: acordul scris al părinților	43
Capitolul 5 – Trăiască tabăra de vară!	53
Capitolul 6 – Ziua-Z	69
Capitolul 7 – Școala „Dali”	85
Acum e rândul tău să le faci! Colierul	96
Pieptenele	98
Brățara	100

Prietenii mei deja plecaseră când tatăl meu a venit după mine la festivitatea de la școală. În sfârșit am terminat școala primară! Învățătoarea mea era cu ochii-n lacrimi, spunându-i tatălui meu ce fiică entuziastă, creativă și curioasă are. A mai zis că-i va fi dor de mine, cu tot cu gafele mele...

Tata i-a strâns mâna cu răceală. Ca să vezi! Traversase câmpuri de luptă când se trăgea spre el din toate direcțiile; mânăcase gândaci la grătar cu armata de rebeli, făcându-și curaj să spună că erau gustoși; îi luase un interviu unui tiran războinic în timp ce avea o mitralieră la tâmplă. Și cu toate asta, când vine vorba să-și exprime sentimentele, tatăl meu devine ciudat și timid ca un copil în prima zi de școală.

În drum spre casă, tata mi-a dat o veste foarte bună. Șeful de la televiziunea la care lucrează voia să-l trimită în Oriental Mijlociu. Ce bine! Luni întregi se rugase de el să-l lase să facă un reportaj despre revoluțiile din țările arabe! Va pleca la sfârșitul verii.

– Dar tati, n-o să fii aici când încep prima zi din gimnaziu? l-am întrebat.

El și-a dres glasul și mi-a zis:

– Păi tocmai asta e, Lili... Am tot vrut să vorbesc cu tine despre asta. Te-am înscris la o excelentă școală cu internat din Europa și te voi duce acolo înainte să plec.

Am dat să deschid gura, dar n-am putut scoate niciun sunet. Când în sfârșit mi-am regăsit glasul, tata a refuzat categoric să mai discute despre asta.

Tatăl meu e irlandez get-beget, iar asta înseamnă că-i orgolios, loial, dar și încăpățânat ca un catăr și mereu gata de o discuție în contradictoriu. Când ia o decizie, nimeni nu-l mai poate face să se răzgândească.

În acea noapte, m-am tot răsucit în pat. Nici gând să mă duc la o școală altundeva în Europa! Nu, nu, de o mie de ori nu! Tot ce voiam era să-ncep clasa a cincea în Fleurville, alături de toți prietenii mei!

În dimineața următoare, m-am trezit cam buimacă. Zina era în bucătărie, curățând niște fasole verde. La început,

Zina fusese bona mea, dar apoi s-a prins că și tata are nevoie de cineva care să aibă grija de el, aşa că draga de ea s-a apucat să meargă la cumpărături și să gătească. De-atunci, tata nu mai mă-nâncă semipreparate făcute în cuptorul cu microunde! M-am așezat față în față cu Zina. Mi-a pus lângă bolul cu cereale niște zlabia¹, ca să sărbătorim prima zi din vacanța de vară.

¹zlabia – desert tradițional oriental de culoare portocalie

Mă uitam posomorâtă la pastele aurii care sclipeau de la miere.

– Cum? Nici nu mă saluți azi? N-aud nici „ura, nu merg la școală în dimineața asta!”, nici „draga mea Zina, cum mă mai răsfeți tu”...

Chiar și atunci când mă dojenea, vocea Zinei își păstra tonul vioi. A mai adăugat:

– Să mă ierte Allah, dar ce-i cu fața asta? Ce s-a-ntâmplat, benti?

„Benti” înseamnă „fata mea” în arabă. Chiar dacă nu sunt fiica ei, Zina se comportă de parcă aş fi. Am întrebat-o dacă știe ceva despre școala cu internat la care urma să mă trimită tata. A început atunci să frece și să clătească și mai repede fasolea. Așadar știa.

– Deci tu crezi că-i corect ca toți prietenii mei să rămână în Fleurville, iar eu

să stau de una singură undeva departe, la ceva școală ciudată?

Zina a fluturat o păstaie către mine și mi-a zis:

– Din clasa a cincea se schimbă lucrurile. O fată de 11 ani nu poate hoinări pe stradă de una singură!

– Despre ce vorbești? Oricum nu ne lasă nimeni să plecăm din clasă când avem noi chef! Și eu nu „hoinăresc”!

Zina m-a privit cu ochii săi mari și negri.

– Lili, nu ridică vocea la mine. Tatăl tău încearcă să te protejeze, iar eu ascult de el fiindcă-i spre binele tău.

Apoi s-a întors, bombănind:

– Nici măcar nu se atinge de zlabia pe care-am gătit-o! Nu știu de ce-mi mai bat gura de pomană încercând s-o conving...

Bravo mie! Acum singura persoană din lume care m-ar fi putut ajuta era supărătă pe mine... Am gustat din zlabia. Era atât de însiropată, încât am simțit cum mi se topește în gură. A ieșit mult mai bună decât țineam minte. O priveam pe Zina trebăluind nervoasă și agitată deasupra chiuvetei. Și ea trebuie să fi fost tristă că plec la o școală cu internat. Sigur că-i mai are pe fiul și pe nepotul său, Saïd, dar și eu reprezint o parte importantă din viața sa!

Am sărit în spatele ei și am îmbrătișat-o strâns de tot. Și-uite-așa, totul a revenit la normal. Cât despre marea mea problemă, ei bine, nu rezolvasem nimic. A mai rămas o singură soluție: să-l fac pe tata să se ră zgândească. N-am reușit asta niciodată, dar există un început pentru toate, nu?...

În acea dimineață, tata plecase la Paris. Am intrat în biroul lui și am simțit parfumul aftershave-ului său amestecat cu un miros de piele și hârtie. Mi-am trecut degetul peste biroul lui făcut dintr-un lemn de-o **culoare maro foarte deschisă, ca blânița unei căprioare**. Ah, ce-mi place să-mi dau seama cu ce se aseamănă nuanțele culorilor!

Biroul lui tata era foarte ordonat față de cum este al meu de obicei. Pe o hârtie de deasupra unui teanc de dosare, tata scrisese „Egipt și Siria” cu un marker negru și gros. Lângă dosare erau o grămadă de reviste și cărți. Mi-a căzut bine să zăresc și cana cu *My dad is the best*², pe care i-am cumpărat-o în vacanța petrecută împreună în America. Dar când am ridicat-o, stângace ca de obicei, am dărâmat un teanc de ziare. Tata

²*My dad is the best* – Tatăl meu e cel mai tare